

HANDAN YALVAÇ ARICI

GÜNEŞE
YASTIK
FIRLATAN
GENÇ

Handan Yalvaç ARICI

Okumayı ve yazmayı çok seven biriyim.

İlk olarak İstanbul Üniversitesi Doğu Dilleri bölümü Fars Dili ve Edebiyatından mezun oldum. Daha sonra Amerika'da teoloji alanında çalışmalar yaptım. Amerika'dan döndükten sonra 2003-2005 yılları arasında Newport University Davranış Bilimlerinde yüksek lisans yaptım. Ayrıca Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Din Eğitimi Bölümünde yüksek lisans eğitimini tamamladım. 2016 yılında İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Felsefe ve Din Bilimlerinde doktora başladım, 2019 yılında doktoramı tamamladım.

Evliyim, bir çocuğum var. Çocuklar ve gençler için kitaplar yazmaktayım.

Kısaca hayatımı özetlersem "okudum, okuyorum ve okuyacağım" diyebilirim.

Kendimle Baş Başayken

On beş senedir bu dünyada yaşayan ama bir türlü insanları anlayamayan bir gencim. Hayat sahnemde en önemli rol hep annemin oldu. Bebekliğimden itibaren her zaman yanımda olan, beni karşılıksız seven bir kişilik... Ama ilginç tepkileri olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Bebekken benimle iletişim kurabilmek için anlamsız agucuklar yapardı. Çocukken laftan anlamadığımı söyleyip elini kolunu sallayarak kimi zaman ses tonunu yükselterek laf anlatmaya çalışırdı. Şimdi de beğenmediği sözlerim ve eylemlerim için **“Eden bulur, inleyen ölür.”**, **“Ne ekersen onu biçersin!”**; kimseyi dinlemediğimi, laf anlamadığımı düşündüğüm için **“Gafile kelam, nafil kelam...”**, **“Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az.”**, **“Adam olana bir söz yeter!”** gibi atasözleriyle konuşuyor. Ayrıca annem bir genetik uzmanıymış gibi babamın soyundan geldiğim için vurdumduymaz olduğum konusunda da kararlı.

Hayat sahnemin ikinci önemli rolü babama ait. Bebekken babamı pek hatırlamasam da çocukluğumda benimle top oynadığı için Pele gibi bir oyuncu olduğunu düşünüp hep hayranlık duyduğum bir adam. Maalesef gençlik dönemimde sürekli yanırlarımı söyleyen, kendisinin hiç hata yapmadığını düşünen bir insan kendisi. Bu

arada geç de olsa Pele olmadığını anladım ama kendisine fark ettirmiyorum!

Babaannem, dedem, anneannem bu çağda yaşamaya alışmaya çalışıp da alışmayanlardan. Sürekli, “Ah ah! Bizim zamanımızda gençlik böyle miydi? Biz büyüklerimize böyle saygısız değildik! Bunları televizyon böyle yaptı!” diye söylenip duruyorlar. Halam ve amcam da farklı değiller. Bütün aile benim televizyon çocuğu olduğum için tuhaf olduğumu düşünüyor.

Aslında hiç de garip biri değilim. Odamda bilgisayarım la uzun süre baş başa kalıyorum diye, iletişim özürlü olduğumu söylüyorlar. Hâlbuki kankilerimle cep telefonunda saatlerce mesajlaşıyorum. İki elimle klavyeyi nasıl da hızlı kullanabiliyorum. Yazılarımın arasına inanılmaz komik emojiler yerleştiriyorum. Asıl garip olan bizimkiler. Ben teknolojiye doğmuş bir çocuğum. Aramızda kalsın bizimkiler teknolojiye göç etmiş; teknolojide mülteci olan, teknolojiden pek anlamayan tipler.

Okul ve öğretmenlere gelince... Onlar başlı başına bir problem. Zaten üç harfliler yüzünden gençliğimizi yaşayamıyoruz. **LGS, TYT** gibi üç harfli dertlerimiz var. Öğretmenlerimiz sürekli, “Ders çalışmazsanız, sınavlara iyi hazırlanmazsanız kesinlikle pişman olursunuz!” diye resmen geleceğimiz hakkında tehditler savuruyorlar.

“Gencim ben, pişman olma hakkım var! Belki bu hakkı kullanmak istiyorum!” diye afişlere yazıp okulun, evin duvarlarına asmak istiyorum. “Bu ergenler böyle!”, “Ergene laf anlatmak zor!” gibi ifadeler canımı çok sıkıyor. İnsanın biyolo-

jik evreleri olduğunu biliyorum. Ama ben kimseye “ilk yetişkinlik evresindekiler”, “son yetişkinlik evresindekiler”, “yaşlılar”, “yaşı geçmişler” gibi hitaplarda bulunmuyorum. Ama çevremdekilere göre ben ne söylesem ya da ne yapsam ergenlikten ve fazla özgürlükten yapmış oluyorum.

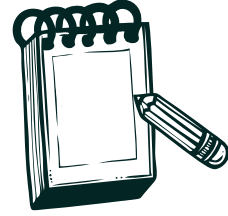
Of of! Sürekli hata yaptığımı söyleyip duruyorlar. Gerçekten çok oflayasım geliyor!..

Yetişkinler kendi çocukluk ve gençlik dönemlerini unuttukları için o dönemleri hiç yaşamamış gibi davranıyorlar. İşte hayat böyle akıp gidiyor. Bazen başımı alıp başka yerlere gidesim geliyor ama tanımadığım yerlerde yaşayamam diye bu fikirden vazgeçiyorum. Kendimi, mutlu edecek işlere adapte etmeye çalışıyorum. Bilgisayarıma yeni oyunlar yüklüyorum, “**slime challenge**” gibi ilginç videolar takip ediyorum. Annem bu faaliyetlerin boş işler olduğunu düşünüyor. Ayrıca benim izlediğim vurdulu kırdılı oyunlara aşırı tepki gösteriyor. Sanki vuran kıran benmişim gibi nedense korkuyor. Bazen annemin oyunla gerçeği tam olarak ayırt edemediğini düşünmekten kendimi alamıyorum.

Babam ders çalışmadığının sebebini dayımın genlerine bağlıyor. Arkadaşlar çok ilginç; anne-babamı benim hakkımda yorum yaparken dinleseniz kendilerini genetik bilimci zannedersiniz. Öyle ki hoşlanmadıkları her davranışımın kimin geninden geldiğini bir genetik profesörü gibi bulabiliyorlar. Bilimsel donanımlı bir ailede yaşadığım için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam (!). Bu arada annemin hakkını vermek lazım. Çünkü annem sadece genetik uzmanlığıyla değil beslenme ve diyet,

sağlık gibi konulardaki uzmanlığıyla da çok aktif bir görevi yerine getiriyor. Kadıncağız protein, karbonhidrat, vitamin olarak her türlü yiyeceği ne miktarda haftada kaç defa yemem gerektiğini listeliyor. **“Bu hafta protein almadım yavrum.”**, **“Karbonhidratı çok fazla tükettin.”**, **“Glikoza dikkat et!”** türünden televizyondaki sağlık programlarındaki konuşmalar gibi söylemlerde bulunuyor.

Babam ise bir tarihçi edasıyla kendi gençlik zamanı ile benim gençlik dönemimi karşılaştırıyor. Hatta ara ara dedemin dedesinden başlayarak günümüze kadar devam eden jenerasyon farklılıklarını gündeme taşıyabiliyor. Babamı dinleyen, babasının dedesinin Antik Çağ döneminde yaşadığını, falan zanneder.

Aslında anne babamla hayat tarzlarımız farklı gözükse de tarzlarımızda aynılıklar olduğunu düşünüyorum. Her ne kadar annem markalı ve şekilsiz kıyafetler giydiğim, iki parça eşyaya çok para harcadığım için tepki verse de kendisi de asla markasız bir elbise almayı tercih etmiyor. Aslında ikimiz de markalı, şekli tuhaf kıyafetler giyiyoruz. Tek fark birbirimizin aldığını beğenmiyoruz. Annem benim zibidi gibi giyindiğimi düşünüyor, ben de annemin tarzını çok banal buluyorum.

Babamla da durum aynı. Saatlerce bilgisayarın karşısında kaldığımı, teknoloji bağımlısı olduğumu söylüyor. Babam da saatlerce televizyon izliyor; tam olarak bir televizyonkolik yani. Şayet televizyon izlerken bir zorunluluk sebebiyle oda değişirse televizyonun kumandasını cebine koyuyor. Ola ki biz kumandayı alıp onun izlediği kanalı değiştiririz diye tedbir alıyor kendince.

Akraba ve komşu ziyaretlerinde yaşadıklarını anlatmadan geçemeyeceğim. Hemen hemen her ay komşu ya da akrabalarımızla bir araya geliyoruz. Acayip gereksiz muhabbetler yapılıyor.

Yüz kere anne babama, evlerine gitmek istedikleri komşularla telefonda sohbet grubu oluşturmalarını, hatta kahve, çay, kek gibi yiyecek içecekleri emoji yoluyla birbirlerine sunmalarını söyledim. Bizimkiler “Ergen kılıklı, gelenek düşmanı!” diye tepki gösterdiler. Hâlbuki bu durumdan en çok mağdur olan ve bu duruma en çok dırdır eden annem. Çünkü temizlik, yiyecek hazırlama, misafire sunma gibi bütün etkinlikler onun sorumluluğunda. Arkadaş bu kadar işle uğraşmak yerine, ayın belli günlerinde telefonda “**Komşu Günü**” diye sohbet grubu oluşturup güzel güzel sohbet etsenize! Aynı zamanda herkes evinin keyfini de sürer. Benim fikrime karşı çıkmalarına çok şaşırıyorum gerçekten.

Misafirlige gelecek olan komşu ya da akrabalar için yapılan hazırlık; öncesi ve sonrasıyla bütün aileyi sinir ediyor. Temizlenen alanların kullanılmaması, annemin yapacağı ikramlarla ilgili yemek kanallarının bulunması, misafirlerin yanında çok nazik davranılması, misafirler gittikten sonra dağılan evin toplanması gerekiyor. Aynı zamanda misafirlerin yanında yanlış bir şey konuşulmuşsa ya da söylenmemesi gereken bir şey söylenmişse o gece hiç ama hiç bitmiyor! Annem sabaha kadar bizim onları rezil ettiğimizi, misafir olan ailenin çocuklarının ne kadar harika, terbiyeli, anne babalarının sözünü dinleyen çocuklar olduğunu anlatıyor.

Misafir olmak da ayrı bir olay! Misafirlige gidildiğinde yapılan sohbet insanın canını nasıl da sıkıyor, anlatamam. Ziyarete gidilen evde babam, an-

nem, ben ve kardeşim tesbih boncukları gibi yan yana diziliyoruz. Ev sahibi ilk önce babama “Nasılsınız? Eşiniz, çocuklar nasıl?”, sonra anneme “Nasılsınız? Eşiniz, çocuklar nasıl?”, sonra bana “Nasılsınız çocuklar? Anneniz, babanız nasıl?” diye aynı soruyu defalarca sorabiliyor ya, pes doğrusu!..

Annem, babam,
kardeşlerin
nasıllar?

Sadece babama sorsa durumumuzun ne olduğu anlaşılacak! İşin daha sıkıcı tarafı, ev sahibinin sorduğu soruların ayımsını eşi de soruyor. Soruyu bana yönelttikleri zaman, “Babamdan nasıl olduğumu öğrendiniz ya!” deyince annem ve babam öfkeden kıpkırmızı oluyor. Bizimkilerin komşu ve akraba iletişimleri de bir değişik gerçekten.

Nasılsınız
çocuklar?

Hayat ilginç bir tiyatro sahnesi gibi. Herkes bu sahnede kendi bildiklerini doğru zannederek yaşıyor. Ben de kendime göre bildiklerimi doğru zannediyorum. Hani meşhur bir hikâye vardır ya; çok kültürlü bir adam, zamanın bilgesine gidip “Saygıdeğer büyüğüm, size bir sorum olacaktı. Ben çok kültürlü bir adamım. Sizce benim bilgim ne kadardır?” diye sorar.

Bilge adam bir kâğıt, bir kalem ister. Bembeyaz kâğıdın ortasına kalemle ufacık bir nokta koyar. Kendini çok bilgili gören adam, bilgenin yaptığını anlamadığını ifade edercesine yüzünü buruşturur. Bilge hemen cevap verir: “Gördüğün bembeyaz kâğıt her şeyi yaratan Allah’ın bilgisidir. Kâğıdın ortasındaki nokta ise Allah’ın bilgilendirdiği peygamberinin bilgisidir. Buna göre sen ne kadar bilgili olduğun bul bakalım!”

Acaba insanoglu çoğu zaman kendi bilgisinin tek doğru olduğunu düşünerek mi davranıyor? Herkes kendince haklı, kendince farklı. O zaman anneler annelik bilgisi, babalar babalık bilgisi, gençler gençlik bilgisi kadar haklılar. Belki de anne babamın benim hayatımla ilgili eleştirel düşüncelerinin sebebi; kendilerinin gençlik yıllarında yaptıkları yanlışları benim yapmamam içindir. Ama benim de hata yapma hakkımı kullanarak tecrübeler kazanmam lazım. Bir bebek düşmeden yürüsün diye düşünürseniz o bebek düşünce kalkabilmeyi öğrenemez. Annem ve babam bu hayatta herkesin yolunun birbirinden farklı olduğunu kabul etmiyor. Sonuç olarak, gelecekte yollarımızın kesişme ihtimali yoksa herkes kendi yolunda özgür olmalı bence.

Of of! Düşün düşün nereye kadar? Dışarı çıkıp doğayla sohbet etmek iyi fikir olabilir. Bazen gökyüzüne kocaman bir tekme atıp yıldızların avuçlarımla arasına dökülmesini istiyorum. Bazen de ağaçları elimle sıvazlayıp “N’aber dostum?” diye hatır sormak hoşuma gidiyor. Ara sıra zihnimi dağıtmak için yürüyüşe çıkıyorum. Belki biraz yürümek, hava almak iyi gelir. Bizim evin biraz ilerisinde ufacık bir göl var. Gölün çevresi ağaçlarla çevrili, her taraf renk renk çiçeklerle boyanmış gibi.

Bir gün montumu alıp göle doğru adımlarımı atmaya başladım yine. Ağaçların, çiçeklerin arasında biraz dolandım. Biraz gezinti yaptıktan sonra gölün çevresinde bulunan koyu yeşil bir banka oturdum. Renkli bir tablonun içinde gibiydim. Koskoca park alanı bomboştu. Sadece ben ve göle yansıyan görüntüm vardı. Kendimle baş başa kalmıştım. Kendime anlatacağım ne kadar çok şey vardı. Bir müddet sessiz kalmaya kararlıydım. Kendimi sessizliğin içine bıraktım.

Birden gölde bir hareketlenme oldu. Görüntüm hızlı metrajlı film gibi değişerek yaşlanıyordu. Gerçekte yaşlanıyor muydum yoksa suya yansıyan görüntüm mü yaşlanıyordu? Gözlerimin kenarlarında kırışıklıklar, saçlarımda beyaz teller oluşmaya başladı. Tuhaf duygulara kapılmıştım, korkmamak için kendime telkinlerde bulundum. Gerçekten tuhaf şeyler oluyordu. Sonunda film rulosu durdu, karşımda bana benzeyen 40-45 yaşlarında biri vardı. Hayal gördüğümü düşündüm. Sanki bir film sahnesinin içindeydim.

Açıkçası biraz korktum ve yüzümü gölden farklı bir yöne doğru çevirdim. Bir daha suyun yüzeyine bakmak istemiyordum. Kendimi toparlayıp eve gitmeye karar verdim.

Birden derinden gelen bir sesle irkildim. “Kendinden mi kaçırıyorsun?” diye görüntüsü olmayan bir ses duymuştum. Etrafımda kim var kim yok diye iyice baktım ama kimseyi göremedim. İkinci kez “Kendinden mi kaçırıyorsun?” sorusu üzerine göle doğru bakma ihtiyacı duydum.

Evet evet, ses gölden geliyordu. Hem de bana benzeyen bir kişiden.

Böyle bir şey olabilir miydi? Halüsinasyon mu görüyordum, bilemedim. Binlerce düşünce içimi kemirirken sudaki görüntü konuşmaya başladı.

**“Ben senin 25 sene sonraki hâlinim.
Yani ben senim.”**

Ben de karmaşık duygular içerisinde cevap verdim:

“Göldeki yansıma, sen ben olamazsın, sadece biraz bana benziyorsun, hepsi bu.”

“Sen olduğumu ispat etmeme izin verirsen benim sen olduğumu kabul edersin.”

Nasıl bir olay yaşıyordum? Gerçekten 25 yıl sonraki kendimle karşı karşıya gelebilir miydim? Henüz 15 yaşındayken 40 yaşındaki hâlimi görebilmemin imkânı var mıydı? Belki de sürekli oynadığım bilgisayar oyunları yüzünden saçmalamaya başlamıştım. İzlediğim filmlerdeki olağanüstü olaylardan etkilenmiş de olabilirdim. Babam haklıydı, belki de bu kadar çok sanal alemde yaşayınca sanal ile gerçeği karıştırır olmuştum. Ama göldeki adam kendinden emin bir şekilde onun ben olduğumu ispat edeceğini söylemişti. 'Ne yapсам?' diye düşünüyordum. Kötü bir macera yaşamak istemiyordum. Neyse en azından biraz sohbet edeyim, olmadı eve döner, bu olayı kimseye anlatmam, zihnimden de silerim, diye düşündüm. Kendimi toparlayıp göldeki yansıma bakarak konuştum.

– Tamam göldeki yansıma, senin ben olduğumu ispat et bakalım.

– Hatırlar mısın bilmiyorum. 7 yaşında ilkokula başladığın ilk gün bir çocukla arkadaş olmuşsun. Teneffüslerde sürekli onunla oyun oynuyordun. Zamanla bu arkadaşın senin için çok önemli biri olmuştu.

– Evet hatırlıyorum. Bu herkesin bildiği bir olay. Eee, ne olmuş?

– Bir gün kanka olduğun bu arkadaş hırsızlık yapmıştı. Yaptığı iş ortaya çıkınca senin de kendisine yardım ettiğini söylemişti. Sen kankin zor durumda kalmasın diye onunla birlikte hırsızlık yaptığını söylemiştin. Öğretmenin, annen, baban senin asla hırsızlık yapmayacağını düşündükleri hâlde onları hırsızlık yaptığına inandırmıştın. Bu sırrı kimselere söylememiştin.

– Sen bu olayı nereden öğrendin? Tabii senin ben olduğuma inanmam için bütün hayatımı araştırdın, değil mi?

– Hayır hayır, kesinlikle yanlış düşünüyorsun. Ben senin hayatını niye araştırayım ki? Bu anlattığım olayı senden ve o zamanlar senin kankin olan çocuktan başka bilen var mı?

– Hayır yok. Senin anlattığın bu olayı sadece ben ve arkadaşım biliyorduk. Belki de bu olayı hırsızlığı yapan arkadaşımından öğrenmişsindir. Karşımda duran 40 yaşındaki birinin nasıl kendim olduğuna inanayım? Lütfen daha fazla uzatmayalım, ben evime gitmek istiyorum. Mümkünse bir daha karşılaşmayalım.

– Senden istediğim, seninle birlikte zaman yolculuğu yapmak. Neden kabul etmiyorsun?

– Son sözümü söylüyorum. Tanımadığım biriyle ne sohbet ederim ne de yolculuk!..

– **Sanal alemde seni tanımayan yüzlerce insanla hem sohbet ediyor hem de zamanın bir diliminde yolculuk yapıyorsun.**

– Sanal alemde ne yaptığımı sana soracak değilim! Lütfen bu sohbeti burada bitirelim ve bir daha asla karşılaşmayalım.

– Sanal alemde abuk sabuk ne dediği belli olmayan, hayatındaki her şeyi olduğundan farklı resimleyen insanlarla sohbet etmeyi kabul ederken niçin kendinle olacak sohbeti istemiyorsun? Hiç mi hayatının diğer zaman dilimlerini merak etmiyorsun?

– Tabii ki bazen gelecek yıllarda hayatımın nasıl olacağını düşünmüyor değilim. **“Acaba nasıl biri olacağım?”**, **“Yaşantım nasıl olacak?”**, **“Kaç çocuğum olacak?”** gibi merak ettiğim birçok şey var. Bunlar seni ilgilendirmez. Kusura bakma ama tanımadığım 40 yaşında biriyle sohbet etmek istemiyorum.

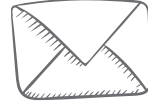
Cümlemi bitirir bitirmez oturduğum yerden ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Arkamdan suya yansıyan görüntü seslendi.

– Lütfen gitme, son bir olay daha anlatacağım. Şayet anlattığım olayı senden başka kimsenin bilmediğine eminsen benimle sohbete devam edersin, olur mu?

– Bu son hakkın, tamam mı?

– Geçen sene okulda birine âşık olmuştun ama onun başkasını sevdiğini duyduğunda çok ama çok üzülmüştün. O

gece bir kâğıda şiir yazıp, kâğıdı mektup zarfına koyup, evin arka bahçesinde kazdığın bir çukurun içine saklamıştın. **Olur da bir gün sevdiğin kişi seni severse ona sevginin ispatını bahçede sakladığın bu şiirle yapacaktın.**

– Sen bunu nereden biliyorsun? Sen bana acı vermek mi istiyorsun? Of! Zihnimi karmakarışık bir hâle getirdin.

– Hayır dostum. Ben sana acı vermek için burada değilim. Senin mutlu olmanı istiyorum. Arada geçen seneler bizi birbirimizden uzaklaştırmış olsa da benim sen olduğumu, senin de ben olduğunu unutma. Suda yansıyan yüz hatlarıma iyice bak. Kaşlarım, gözlerim seninkilerle hemen hemen aynı. Sadece bende biraz kırıksıklıklar var. Bir de senin yüzündeki masum ifade, benim yüzümde biraz daha ciddi bir hâl almış durumda.

Göle doğru iyice yakınlaştım. Gerçekten suya yansıyan yüz ile kendi yüzüm birbirlerine inanılmaz benziyordu. **Bu görüntü gerçekten de benim 25 sene sonraki görünüm gibiydi.** Hem sudaki kişiyi test etmek hem de 40 yaşında nelerim var nelerim yok öğrenmek istedim. Derin bir nefes aldıktan sonra konuştum.

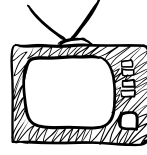
– Bak dostum, madem ikimiz aynı kişiyiz, annem ve babam hakkında düşüncelerin nedir?

– Ah dostum ah! Keşke olsalardı, keşke bu dünyadan hiç ayrılmasalardı... Annem geçen ay vefat etti. Bilirsin çok ilgili bir anneydi. Yediğime, içtiğime, giydiğime her zaman müdahale ederdi. Sürekli nasihat verirdi. Kalbinin içinde yetiştirmiş gibi yetiştirdiği çocuğunun üzülmesini asla istemezdi.

– Annem! Annem öldü mü? Annem yok mu yaniii?

– Her zaman, “Bilinmez bir hastalıktan ölüp gideceğim.” derdi ya; gerçekten de hastalığı bir türlü teşhis edilemeden öldü gitti anneciğim.

– Hadi ya! Of, içim acıdı! **Keşke üzmeseydim annemi.** Annem gibi kim sevebilir, bana kim tahammül edebilir ki? Demek ki 40 yaşımıdayken annemin gözlerine, sözlerine, sevgisine hasret kalacağım!

– 40 yaşında olduğum hâlde arkamdaki sığınak gitmiş gibi hissettim. Hani bir bebek yürümeyi öğrenirken nasıl ki arkasında onu bekleyen annesini hissettiğinde düşmekten korkmaz, ben de annem varken hiçbir şeyden korkmuyordum. Şimdilerde annemsizim, arkamdaki dağı kaybettim.

– Bazen, bu annem de çok karışıyor, ne zaman annem karışmadan, istediğim gibi yaşayabileceğim, diye düşünüyordum. Demek insan 40 yaşında olsa da annesiz yaşamakta zorlanıyormuş. Canım annem...

– Babama gelince yaklaşık 10 ay önce bizden ayrıldı. Bilirsin televizyonkolik bir adamdı. Elinden televizyon kumandası hiç düşmezdi.

– Babam gerçekten ilginç bir adam, banyoya bile kumandayla gidiyor.

– Ne kadar iyi bir babaydı. Biz üzülmeylem diye elinden geleni yapardı. Maalesef insan babası gidince değerini daha iyi anlıyormuş.

– Ya babaannem, dedem, anneannem yaşıyorlar mı?

– Dostum, 10 sene önce babaannem, 8 sene önce anneannem öldü. Dedem hâlâ yaşıyor. Ama babamın ölümünün acısı ona çok ağır geldi. Sü-